

Arrest

nr. 173 979 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*bis*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake wraking met nr. 156 054 van 4 november 2015.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016, die tegensprekelijk werd uitgesteld naar 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 januari 2011 toe in Nederland en diende aldaar op 9 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst trof op 20 juni 2012 een beslissing waarbij verzoekers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel wordt afgewezen, waarbij hij Nederland onmiddellijk moest verlaten en waarbij hem een inreisverbod voor de duur van 10 jaar werd opgelegd. In zijn uitspraak na beroep van 21 januari 2015 verklaarde de Rechtbank in Den Haag het

beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag niet ontvankelijk en het beroep tegen het inreisverbod ongegrond. De Nederlandse Raad van State vernietigde de uitspraak van de Rechtbank in Den Haag, van 21 januari 2015 en het besluit van de 'IND' van 20 juni 2012, wat het inreisverbod betreft in zijn arrest van 15 oktober 2015.

1.3. Verzoeker zou in juni 2013 op Belgisch grondgebied zijn toegekomen.

1.4. Verzoeker diende op 17 juni 2013 te Antwerpen een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in functie van zijn echtgenote (en kinderen), die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 8 november 2012 als vluchteling werden erkend.

1.5. Verzoeker werd op 6 augustus 2013 aangehouden op basis van een Turks aanhoudingsbevel van 20 september 2011 op grond waarvan hij op 14 oktober 2011 via 'Interpol Ankara' internationaal werd geseind.

1.6. Verzoeker diende op 25 april 2014 vanuit de gevangenis van Antwerpen een asielaanvraag in.

1.7. Op 12 mei 2014 werd in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Nederland een terugnameverzoek gericht, dat op 16 mei 2014 door de Immigratie- en Naturalisatiedienst werd afgewezen.

1.8. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 november 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*bis*). Verzoeker diende op 3 december 2014 een verzoekschrift in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van deze beslissing. Bij arrest nr. 150 233 van 30 juli 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het bevel om het grondgebied te verlaten en verwierp hij het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf. Tegen dit arrest stelde verzoeker op 2 september 2015 een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 december 2014 een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.4. bedoelde aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*quater*). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad na tussenarrest (RvV 7 mei 2015, nr. 144 992) verworpen bij arrest nr. 150 234 van 30 juli 2015.

1.10. Verzoeker diende op 16 februari 2015 een tweede asielaanvraag in.

1.11. De staatssecretaris trof op 22 juni 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*bis*). Verzoeker werd hiervan op 24 juni 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Gelet op artikel 52/4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op het advies van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gegeven op 24.04.2015, dat besluit dat "Het CGVS is van oordeel dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen of aan te nemen dat de heer E.(...) zich in Turkije schuldig heeft gemaakt aan het plegen van ernstige, niet-politieke misdrijven, wat overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming rechtvaardigt. Het recht voorzien in artikel 3 EVRM is weliswaar absoluut, maar op grond van de informatie waarover het CGVS beschikt, kan niet gesteld worden dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de heer E.(...) in geval van terugleiding naar Turkije het reëel risico loopt blootgesteld te worden aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling."-,

Overwegende dat de heer,

naam : E.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

een asielaanvraag heeft ingediend.

De betrokkene wordt het verblijf in het Rijk geweigerd.

Overwegende dat betrokkene volgens zijn eigen verklaringen in juni 2013 in België aankwam zonder de vereiste binnenkomstdocumenten; dat hij op 07.08.2013 werd aangehouden door de onderzoeksrechter te Antwerpen op basis van een Turks bevel tot aanhouding bij verstek van 20.09.2011; dat in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 24.02.2014 de uitvoerbaarverklaring van dit Turks bevel tot aanhouding bij verstek van 20.09.2011 werd bevolen, in zoverre het de feiten viseert die naar Belgisch recht kunnen omschreven worden als mededaderschap aan moord te Diyarbakir, tussen 31.12.1996 en 01.01.1998 van 5 personen; dat het beroep in cassatie tegen dit arrest op 22.04.2014 werd verworpen.

Overwegende dat betrokkene sinds 1994 religieus en sinds 2001 wettelijk zou gehuwd zijn met E.(...) M.(...); dat E.(...) M.(...) en haar kinderen Ab.(...), Al.(...), H.(...) en E.(...) op 02.10.2012 aan de grens tegengehouden werd komende van Turkije, dezelfde dag asiel vroeg en erkend is als vluchteling sinds 09.11.2012; dat betrokkene zelf sinds januari 2011 in Nederland verbleef; dat hij in juni 2013 illegaal naar België kwam; dat er bijgevolg lange periodes zijn waarin betrokkene niet samenleefde met zijn gezin; dat betrokkene op 17.06.2013 een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, die op 04.12.2014 werd geweigerd en betekend op 09.12.2014; dat inzake immigratie het EHRM er overigens aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15.07.2003, Mokrani/Frankrijk § 23; EHRM 26.03.1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43); dat Artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31.01.2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 39); dat met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht het immers de taak van de Staat is om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12.10.2006, Mubilanzi Mayeka en Kaniki Mitunga/Beigé § 81; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28.05.1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/A Verenigd Koninkrijk, § 67); dat de Staat dus gemachtigd is om de voorwaarden hiertoe vast te leggen; dat betrokkene zoals hierboven al vermeld onder aanhoudingsmandaat staat voor zware feiten van openbare orde; dat gelet op al deze elementen derhalve niet blijkt dat er enige positieve verplichting zou zijn om betrokkene op het grondgebied te gedogen.

Overwegende dat betrokkene op 09.03.2011 een asielaanvraag indiende in Nederland; dat op 20.06.2012 een besluit genomen werd van uitsluiting op basis van artikel 1 (F) van de Vluchtelingenconventie; dat betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende; dat betrokkene in juni 2013 illegaal naar België kwam en er op 25.04.2014 een asielaanvraag indiende; dat België in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 de terugname van de asielaanvraag vroeg aan Nederland; dat Nederland op 16.05.2014 deze terugname weigerde; dat het CGVS op 09.10.2014 een advies gaf dat er geen probleem van refoulement was; dat aldus op 19.11.2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, die betekend werd op 21.11.2014; dat het beroep van betrokkene tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag in Nederland door de rechtbank Den Haag op 21.05.2015 als onontvankelijk werd verklaard; dat betrokkene op 19.02.2015 een 2de asielaanvraag indiende; dat het CGVS op 24.04.2015 het bovenvermelde advies gaf; dat er aldus geen probleem van refoulement is.

Overwegende dat betrokkene valt onder artikel 7, 1° "wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten", inderdaad, betrokkene is in het bezit is van een paspoort, geldig tot 24.08.2020, voorzien van een Schengenvisum, afgegeven door Nederland, geldig tot 18.02.2011 en dat dus al ruim verlopen was voor de aankomst van betrokkene in België.

In uitvoering van artikel 88bis, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, te verlaten. Betrokkene wordt vastgehouden voor uitlevering aan Turkije."

1.12. De Nederlandse Raad van State vernietigde de uitspraak van de Rechtbank in Den Haag van 21 januari 2015 en het besluit van de 'IND' van 20 juni 2012, tenminste wat het inreisverbod betreft, in zijn arrest van 15 oktober 2015 (RvS (NL), 15 oktober 2015, nr. 201501409/1/V3, (ECLI:NL:RVS:2015:3268)).

1.13. Op 15 oktober 2015 trof de Minister van Justitie een beslissing waarbij de uitlevering van verzoeker aan Turkije wordt toegestaan. Bij arrest van 12 mei 2016 schorst de Raad van State de tenuitvoerlegging van deze beslissing (RvS 12 mei 2016, nr. 234.722).

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij maakte op 9 mei 2016 per fax een pleitnota over naar aanleiding van de mededeling van de raadsman van de verzoekende partij dat de afdeling bestuursrechtspraak van de Nederlandse Raad van State een uitspraak heeft gedaan in de zaak van verzoeker (zaaknummer; 201501409/1/V3).

2.2. De verzoekende partij maakte op 16 mei 2016 per fax een pleitnota over aan de Raad met 2 bijkomende stukken (zie punt 1.12. en 1.13.).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, 5, 6.1, 6.2 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de artikelen 12, 17 en 21 van de richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de (oude) Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 5, 6, 7.4 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 10, 12bis, artikel 52/4, eerste en tweede lid, artikel 55/2, artikel 55/4 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het effectiviteitsbeginsel en van het gelijkwaardigheidsbeginsel. In zijn eerste middel stelt verzoeker het volgende :

“Artikel 52/4, eerste lid vreemdelingenwet:

Indien ten aanzien van een vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de Minister, naar gelang het geval, hem de toegang tot het grondgebied weigeren of besluiten dat hij er niet of niet meer mag verblijven of er zich niet mag vestigen in die hoedanigheid.

De Minister wint het advies in van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de asielaanvraag en de verwijderingsmaatregelen die ten aanzien van hem zijn genomen, met de vraag of deze in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 en de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.

Artikel 55/2 vreemdelingenwet :

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.

Artikel 55/4 vreemdelingenwet:

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er redenen zijn om aan te nemen dat:

a) Hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) Hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) Hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit artikel is de omzetting in Belgische wet van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Dit artikel 5 luidt:

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand.

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie- en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

Artikels 12 en 17 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als Vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Artikel 12 en 17 betreffen respectievelijk de voorwaarden voor uitsluiting van vluchtelingen en van personen die subsidiaire bescherming vragen:

Artikel 12

Uitsluiting

1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn;

b) hij door de bevoegde autoriteiten van het land waar hij zich heeft gevestigd, beschouwd wordt de rechten en verplichtingen te hebben, welke met het bezit van de nationaliteit van dat land verbonden zijn, of daarmee gelijkwaardige rechten en verplichtingen.

2. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;

b) hij buiten het land van toevlucht een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen vóór de afgifte van een verblijfsvergunning op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus; bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties.

3. Lid 2 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in dat lid genoemde misdrijven of daden.

Artikel 17

Uitsluiting

1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.

2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.

3. De lidstaten mogen een onderdaan van een derde land of staatloze van subsidiaire bescherming uitsluiten, indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meer andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen.

Artikel 9 van de Richtlijn 2003/86/EG (gezinshereniging) vestigt het recht op gezinshereniging van vluchtelingen. Verzoeker deed een verzoek tot vestiging bij zijn echtgenote en kinderen die als vluchteling erkend zijn.

Artikel 7, lid 4 van richtlijn 2008/115/EG (terugkeerrichtlijn) bepaalt dat wanneer betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, openbare veiligheid of de nationale veiligheid lidstaten kunnen afzien van een termijn van vrijwillig vertrek, of een termijn korter dan zeven dagen.

Eerste onderdeel,

1.

Dat de richtlijnen 2003/86/EG (gezinshereniging), 2004/83/EG (minimumnormen erkenning vluchtelingen), 2008/115/EG (gemeenschappelijke procedurenormen) van toepassing zijn.

Het gaat in casu zowel over de beoordeling van een verzoek tot gezinshereniging, een asielaanvraag annex vraag subsidiaire bescherming als een weigering van verblijf met bevel.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht, ondermeer het hoorrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem, het de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker verwijst hierbij uitdrukkelijk naar wat met betrekking tot het principieel te respecteren hoorrecht gesteld is in het arrest RvV nr. 130 247 van 26 september 2014, punt 3.3.2.4, overwegingen die hier integraal voor herhaald worden aanzien.

Welnu verzoeker meent zich in deze situatie van niet respecteren van het hoorrecht te bevinden.

Meer bepaald maakt verzoeker deel uit van een gezin in de zin van art. 8 EVRM dat geenszins is beperkt tot de klassieke huwelijkse relatie.

Verzoeker verwijst naar de arresten RvV nr. 126 158 van 24 juni 2014, nr. 218 207 van 21 augustus 2014 en 198 594 van 5 september 2014, waarin de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 aanvaard is.

Verzoeker verwijst hierbij ook naar het arrest RvV nr. 130 247 van 26 september 2014:

“In de huidige stand van het geding wordt bijgevolg op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt dat de thans door verzoeker aangereikte informatie, waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie in samenhang met een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig”.¹

Verzoeker verwijst verder naar het arrest nr. 133 552 van 20 november 2014 van de RvV in de zaak RvV 162 843 (UDN-procedure):

3.3.2.2, Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waaraan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18, december 2008, C-349/07, Sopropé, pten, 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. pt. 81, HvJ 5, november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012; C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof Van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 16 december 2008, C-349/01, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 68). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M." pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M,G, e.a. pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M,G, e.a. pt. 35).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormt van artikelen 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2006, aft. 348, 96 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel wordt derhalve

uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald. In overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.8., ro. 35-36).

Niettemin, blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C- 418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, G-383/13 PPU, M.G.,e.a., ro. 37). In casu stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit moet worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2006/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 mei verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000. Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yonglian Housewares & Hardware/Raad, C 141/06 p, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 p, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013. C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij

worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.3.2.4. Daargelaten de vraag of het bevel op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motivering diende te bevatten met betrekking tot een eventuele schending van verzoekers gezinsleven, blijkt uit de stukken waarvan de Raad vermag kennis te nemen, niet dat de verwerende partij zich op enig ogenblik heeft vergewist van het bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoeker zoals nochtans wordt vereist door het genoemde artikel 74/13. Zo wordt in de synthesesnota van 14 november 2014, datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, onder 'motief' de ruimte blanco gelaten. (administratief dossier, ongenummerd). De motivering van de bestreden beslissing is bovendien zonder meer verkeerd waar wordt gesteld dat met betrekking tot 'de elementen die [verzoeker] aangehaald [heeft] in het kader van andere verblijfsprocedures kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond; De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in dat op 18/02/2012 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.' Uit de debatten is immers gebleken dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, d.d. 9 april 2014, nog steeds hangende is. Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat in die aanvraag specifieke elementen met betrekking tot het gezinsleven werden aangevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze aanvraag, of minstens de daarin aangevoerde elementen van gezinsleven op enige wijze werden onderzocht.

Evenmin werd verzoeker gehoord, noch blijkt uit enig ander stuk uit het administratief dossier dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Er wordt bijgevolg aannemelijk gemaakt dat de thans aangereikte informatie waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoeker sluit zich aan bij de inhoud van dit arrest. Het is niet enkel van toepassing op een beslissing over een bevel om het grondgebied te verlaten maar op elke administratieve beslissing die de belangen van de betrokken op ongunstige wijze kan beïnvloeden, en dus ook op een weigering van verblijf.

3.

Verzoeker werd niet gehoord in verband met de opzichts hem genomen en hier bestreden beslissing. Op zich volstaat dit gegeven om de beslissing zowel wat betreft de weigering van verblijf als wat betreft het bevel te vernietigen en te schorsen.

Verzoeker werd evenmin gehoord door de CGVS met betrekking tot het advies van 24.4.2015. Verzoeker werd door de Minister niet gehoord over dit advies. Het besluit van dit advies is opgenomen in de bestreden beslissing, zodat ook op dat punt het niet respecteren van het hoorrecht een grond is voor nietigverklaring en schorsing. Verzoeker heeft geen kennis van de inhoud en motieven van het advies, enkel van het besluit.

Verzoeker werd niet gehoord over zijn asielaanvraag waarover de hier bestreden beslissing handelt daar zij hem hiervan ten gronde uitsluit. (zie ook tweede middel).

4.

Verzoeker toont inderdaad aan dat als hij zou gehoord zijn hij elementen had aangebracht die tot een andere beslissing zowel wat betreft het verblijf als wat betreft het bevel hadden kunnen leiden:

-dat het geenszins vaststaat dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen of aan te nemen dat hij zich in Turkije zou schuldig gemaakt hebben aan het plegen van ernstige, niet-politieke misdrijven, wat hem zou uitsluiten van de vluchtelingenstatus of van de status van subsidiaire bescherming. Dat hij in Turkije door het vonnis van 30.12.2009 van de 6de Meervoudige Kamer in Zware Strafzaken te Diyarbakir werd vrijgesproken van de betichtingen die met moord, ontvoering en gewapende acties hadden en dus niet veroordeeld werd op basis van artikel 146/1 van het Turkse wetboek van strafrecht (zie stuk 12).

-dat hij op dit ogenblik voor geen enkel feit in Turkije veroordeeld is daar het Turkse Hof van Cassatie het vonnis van 30.12.2009 onder grote politieke druk van de Gülem-beweging vernietigd heeft. Dat

verzoeker dient beschouwd te worden als een onschuldig persoon vanuit het algemeen rechtsprincipe van het vermoeden van onschuld.

-dat verzoeker formeel de tegen hem in Turkije ingebrachte beschuldigingen ontkent.

-dat verzoeker gedurende zijn gevangenschap in Turkije onderworpen is geweest aan diverse onmenselijke en vernederende behandelingen en aan folter; dat hij zelf en ook familieleden hiervoor reeds in 2001 klacht hadden neergelegd; dat hij hiervan ook onmiddellijk en uitdrukkelijk melding had gemaakt bij zijn asielaanvraag in Nederland. Verzoeker had, zo hij gehoord zou geweest zijn, gewezen op de schending van artikel 3 EVRM.

-dat hij een nog steeds lopend asielverzoek in Nederland heeft.

-dat Nederland de uitlevering van verzoeker aan Turkije geweigerd heeft bij vonnis van de rechtbank te Zwolle-Lelystad van 7 maart 2012, bevestigd door het arrest van 9 oktober 2012 van de Hoge Raad Nederland. De weigering steunde op de rechtsgrond dat de uitlevering was gevraagd omwille van een politiek delict. Dat het volgens het Nederlands recht bijgevolg vaststaat dat de uitlevering gevraagd werd omwille van een politiek delict. Dat de aan België gevraagde uitlevering gesteund is op hetzelfde aanhoudingsmandaat van 20 september 2011 dat ook in Nederland de grondslag voor het verzoek tot uitlevering uitmaakte.

-dat hij gedurende negen jaar in voorhechtenis (!) in Turkije in de gevangenis gezeten heeft en Turkije door het EHRM bij beslissing van 21.6.2011 veroordeeld werd om een schadevergoeding te betalen van 10.000 euro aan verzoeker wegens de lange voorhechtenis.

-dat het EHRM bij arrest van 11 april 2006 Turkije veroordeelde op basis van de artikelen 5.3, 5.5, 8 en 13 EVRM in de zaak opzichts de heer U., de beweerde kroongetuige in de zaak van verzoeker en de man die overigens dood werd teruggevonden in zijn cel.

-dat het EHRM bij arrest van 13 oktober 2009 Turkije veroordeelde op basis van de artikelen 5 §§3 en 4, 6§1 en 13 EVRM in de zaak opzichts T. en 19 andere Hizbullah leden.

-dat de KI te Antwerpen bij arrest van 28 november 2013 stelde dat het Turks aanhoudingsmandaat niet kon uitgevoerd worden wegens het gevaar voor flagrante rechtsweigering; dat dit arrest weliswaar gecasseerd werd maar bevestigd dat het aanhoudingsmandaat betwistbaar was.

-dat verzoeker met betrekking tot het Belgische cassatiearrest van 22.4.2014 waarbij het beroep tegen het arrest van de KI te Antwerpen waarbij het aanhoudingsmandaat uitvoerbaar werd verklaard, een beroep heeft ingediend bij het EHRM onder het nummer 37845/14; dat dit beroep nog lopende is; dat dit beroep gesteund is op de schendingen van de artikels 3, 5, 6.1, 6.2 en 8 van het EVRM en verzoeker hiertoe ernstige gronden heeft aangevoerd. Dat hij van mening is dat de Belgische beslissing tot uitvoerbaarverklaring van het Turkse aanhoudingsmandaat vermelde artikels van het EVRM schendt. Verzoeker had, zo hij gehoord zou geweest zijn, gewezen op de schending van vermelde artikels van het EVRM door de te nemen beslissing.

-dat de procedure van uitlevering nog steeds lopende is en de KI te Antwerpen hierover een advies heeft uitgebracht op 30 juni 2014; dat dit advies geheim is maar verzoeker van mening is dat er door hem diverse grondige redenen werden aangevoerd die ertoe kunnen leiden dat de KI een ongunstig advies met betrekking tot de uitlevering zou geven. Dat er overigens een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de exequatur-procedure (uitvoerbaarverklaring Turks aanhoudingsmandaat) en de advies procedure en de uiteindelijke beslissing door de Belgische regering, de Minister van Justitie.

-dat de echtgenote en vier kinderen van verzoeker op 2 oktober 2011 in België een asielaanvraag deden precies op basis van hun vrees voor vervolging op grond van het dossier van verzoeker en reeds op 7 november 2011 als vluchteling werden erkend; dat zij in België gevestigd zijn; dat verzoeker op 12 juni 2013 op basis van artikel 10 en 12bis vreemdelingenwet een aanvraag deed voor gezinshereniging met zijn echtgenote en kinderen. Dat verzoeker op 2.8.2001 gehuwd is met Ekinci Mesude en dit huwelijk werd ingeschreven in de registers van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen. Verzoeker had, zo hij gehoord zou geweest zijn, gewezen op deze aanvraag en op de schending van artikel 8 EVRM door de te nemen beslissing.

-dat hij geen enkel probleem vormt voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid, minstens en alleszins niet voor deze van België; dat hiertoe ook niet de minste aanwijzing is. Dat het moet gaan om de bescherming van de Belgische openbare orde of nationale veiligheid.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij vermelde elementen kunnen inbrengen en er op gewezen dat hij zich op hogervermelde wettelijke bepalingen, procedurele elementen en feitelijke gegevens beriep zowel met betrekking tot zijn verblijf als met betrekking tot zijn asielverzoek en nog breder in het kader van het uitleveringsverzoek.

5.

Verzoeker wijst er op dat de door hem voorgebrachte elementen die hij had ontwikkeld zo het hoorrecht zou gerespecteerd geweest zijn plaats hadden in tempore non suspecto (zie ook beschouwing in arrest nr. 130 247).

Verzoeker maakt bijgevolg op het eerste gezicht aannemelijk dat de thans aangereikte informatie, waarmee krachtens artikel 52/4 en 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten gehouden worden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op de feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een beslissing tot weigering van verblijf en van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen kennen.

Dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijft eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, in samenhang met een schending van art. 52/4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en een schending van artikel 3 en 8 van het EVRM zijn aangetoond.

Tweede onderdeel,

De beslissing tot weigering van verblijf steunt op artikel 52/4 Vreemdelingenwet, voorheen artikel 52bis.

Het is een uitzonderlijk artikel dat zelden of nooit wordt toegepast.

“Van dit artikel wordt dan ook weinig gebruikgemaakt en, wanneer dit gebeurt, vaak met een voor de minister ongunstige afloop. ... Het is, zelfs met de hierboven beschreven taakverdeling, bovendien toch eigenaardig dat de minister de CGVS kan beletten iemand te erkennen als vluchteling. Artikel 52bis eerste lid vreemdelingenwet laat immers toe dat de minister de behandeling van de procedure gewoon stopzet en dus interfereert in de taakverdeling. Maar wat is het verschil tussen het advies aan de CGVS op grond van het artikel gevraagd en diens beslissing over een erkenning van vluchteling? Ik zie er geen. Daarom lijkt het me beter de CGVS zijn werk te laten doen, nl. te beslissen over de aanvraag. ... Ook inzake een (kandidaat)-vluchteling waarvan de uitlevering wordt gevraagd, bestaat er een spanningsveld tussen de openbare orde en vluchtelingen.” (L. Denys, noot „Openbare orde en vluchtelingen”, TVR, juni 2001, p. 129).

Dit artikel leidt ertoe dat verzoeker eenvoudigweg niet wordt toegelaten tot de asielprocedure.

Dit artikel leidt er verder toe dat zelfs de uitleveringsprocedure wordt omzeild omdat een vreemdeling aan wie het verblijf wordt ontzegd en die een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, en die zoals in casu dit bevel eenvoudigweg niet vrijwillig kan uitvoeren omdat hij in het kader van de uitlevering is aangehouden, gedwongen kan teruggeleid worden naar zijn land van herkomst door een terugkeerbesluit of een verwijderingsbesluit. Zo wordt het mogelijk gemaakt om verzoeker in het kader van de vreemdelingenwet en niet in het kader van de uitleveringswetgeving terug naar Turkije te leiden of te verwijderen, en dit met miskennis van de waarborgen die voorzien zijn in het uitleveringsrecht zowel ten gronde als wat de procedure betreft.

Op die wijze kan worden voorbijgegaan aan het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling inzake de uitlevering.

Het is betwistbaar dat terwijl de uitleveringsprocedure (en een asielverzoek) nog lopende zijn een beslissing op basis van artikel 52/4 Vreemdelingenwet kan genomen worden.

In het kader van de uitlevering is één van de te beoordelen onderdelen de mogelijke schending van artikel 33 (non-refoulement) van de Conventie van Genève en bij uitbreiding van artikel 3 EVRM. Dit is ook uitvoerig aan bod gekomen tijdens de uitleveringsprocedure zoals uit de stukken blijkt.

In plaats van de verdere beoordeling van dit criterium over te laten aan de instanties die moeten oordelen over de uitlevering (en dit is niet de minister bevoegd voor Asiel en Migratie) en hierbij (voorafgaand) een grondige en tegensprekelijke beoordeling van het asielverzoek door de CGVS te laten plaatsvinden in plaats van de thans volkomen ontegensprekelijke adviesprocedure die op geen enkele wijze rekening houdt met het standpunt van verzoeker of de door hem aan te brengen elementen en gegevens, zowel feitelijke als juridische, heeft de bestreden beslissing voor gevolg dat onder de vlag van “zware feiten van openbare orde” zowel de uitleveringsprocedure als de asielprocedure elk bestaansrecht verliezen.

In die zin is de bestreden beslissing in strijd met de vermelde bepalingen van de Conventie van Genève en met de bepalingen inzake uitsluiting in Richtlijn 2004/83/EG. Noch de vermelde artikels van de Conventie van Genève noch de artikels 12 en 17 van vermelde richtlijn maken een uitsluiting uit de asielprocedure mogelijk omwille van feiten van openbare orde of nationale veiligheid. Deze artikels bevatten zeer specifieke bepalingen voor uitsluiting en in de Belgische vreemdelingenwet is niet de Minister bevoegd om over deze uitsluitingen te beslissen, maar wel de CGVS (artikels 55/2 en 55/4).

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen erkenning vluchteling bepaalt in artikel 21 de bescherming tegen refoulement, als volgt:

1. De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtnaam van hun internationale verplichtingen.

2. Wanneer dit op grond van de in lid 1 genoemde internationale verplichtingen niet verboden is, mogen de lidstaten een al dan niet formeel erkende vluchteling uitzetten of terugleiden wanneer:

a) Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij een gevaar vormt voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt; of

b) Hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

3. De lidstaten mogen de verblijfstitel van een vluchteling op wie lid 2 van toepassing is, intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen of te verstrekken.

Artikel 52/4 van de Belgische vreemdelingenwet beantwoordt op geen enkele wijze aan deze bepalingen van de Richtlijn inzake refoulement.

Het oude artikel 52bis werd gewoon omgezet in artikel 52/4 vreemdelingenwet met de wetwijzigingen van 2006-2007. Deze omzetting hield geen rekening met de inmiddels tussengekomen richtlijn, is niet conform wat in de Richtlijn is bepaald en is formeel in strijd met de Richtlijn inzake refoulement.

De bestreden beslissing zelf is in strijd met vermelde bepaling van de Richtlijn.

De beslissing neemt als criterium „zware feiten van openbare orde“. Openbare orde is geen criterium van de Richtlijn. Enkel de veiligheid van de lidstaat is een criterium. In de beslissing wordt geen motief gegeven in verband met dit criterium. Evenmin kan toepassing worden gemaakt van het criterium „gevaar voor de samenleving van de lidstaat“ omdat dit enkel kan in geval van definitieve veroordeling voor een ernstig misdrijf en er opzichtsens verzoeker geen definitieve veroordeling is. Ten overvloede wordt in dat kader er op gewezen dat de uitlevering gevraagd is op basis van een aanhoudingsmandaat en niet op basis van uitvoering van een veroordeling, wat bevestigt dat er geen definitieve veroordeling is.

De bestreden beslissing respecteert bijgevolg niet de criteria met betrekking tot het refoulement zoals bepaald in artikel 21 van de Richtlijn.

Derde onderdeel,

Ondergeschikt, zo het begrip „openbare orde“ kan aangewend worden (zie tweede onderdeel).

De beslissing zegt zich te steunen op artikel 52/4 Vreemdelingenwet.

De overwegingen van de bestreden beslissing zijn evenwel geen motieven die een beslissing op grond van dat artikel kunnen schragen.

Er worden diverse overwegingen gegeven in verband met het verloop van de uitleveringsprocedure in België, in verband met het gezinsleven, en algemene verwijzingen naar rechtspraak van het EHRM. Als besluit wordt dan gesteld:

„Dat gelet op al deze elementen derhalve niet blijkt dat er enige positieve verplichting zou zijn om betrokkene op het grondgebied te gedogen“.

Artikel 52/4 vreemdelingenwet is vreemd aan het criterium „positieve verplichting om iemand op het grondgebied te gedogen“. Daarover gaat dit artikel niet. Dit artikel bepaalt dat enkel in geval van „gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid“ het verblijf kan „geweigerd“ worden. Dit heeft niets te maken met „gedogen“. Er dient uit de motieven („gelet op“) besloten te worden dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid. Dit staat nergens in de bestreden beslissing. Het is bijvoorbeeld niet omdat iemand onder aanhoudingsmandaat staat „voor zware feiten van openbare orde“ dat deze persoon een gevaar is voor de openbare orde op zich, laat staan voor de Belgische openbare orde. Uit de motieven wordt niet het besluit getrokken dat door artikel 52/4 vreemdelingenwet vereist wordt.

Ondergeschikt wordt opgemerkt dat het begrip „gevaar voor de openbare orde“ in casu in strijd met de inhoud van het begrip wordt toegepast.

In eerste instantie dient er geoordeeld te worden vanuit de Belgische openbare orde; terzake is er geen enkel motief dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de Belgische openbare orde. Hij heeft in België (noch in Nederland waar hij verbleven heeft) geen enkel gevaar betekend voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Vierde onderdeel,

De beslissing steunt zich op het advies van de CGVS dd.24.4.2015: „Gelet op het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen...“.

De beslissing citeert echter enkel het besluit van dit advies zonder de inhoud zelf van het advies en de motieven om tot dat besluit te komen weer te geven, of minstens er melding van te maken.

Het is voor verzoeker niet mogelijk zich op het advies te verweren.

De loutere verwijzing naar het besluit van het advies maakt een schending uit van de motiveringsplicht. Er kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering als het advies zelf afdoende is gemotiveerd en dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Als een stuk als advies wordt opgenomen in de beslissing dient het voorwerp en de inhoud ervan, eventueel kort, opgenomen te zijn. (I. Opdebeek, *Formele motivering bestuurshandelingen, die Keure Brugge*, 2013, p. 478, nr. 77-78). Dit is niet het geval.

Vermits de Minister zijn beslissing op een essentieel punt (refoulement) steunt op het advies diende dit advies integraal meegedeeld te worden aan verzoeker via de bestreden beslissing. Dit is vergelijkbaar met de adviezen van artsen adviseur inzake medische regularisatie op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet. (I. Opdebeek, *op.cit.*, p. 478, nr. 79).

De beslissing steunt zich op het advies om te stellen „dat er aldus geen probleem van refoulement is. “
Ondergeschikt,

Verzoeker kan zich enkel verweren op wat over het advies in de bestreden beslissing is opgenomen, met name het „besluit“.

Verzoeker vroeg én aan de CGVS én aan DVZ onmiddellijk na kennisname van de beslissing inzage en kopijname van het dossier (zie stukken 13).

Hij kreeg op dit verzoek van geen van beide instanties tot op heden ook maar enige reactie.

Wat in het „besluit“ van het advies staat is op geen enkele wijze afdoende om te voldoen aan wat gesteld is in artikel 52/4 tweede lid.

Meer ondergeschikt wordt hierbij opgemerkt dat waar artikel 52/4 tweede lid het non-refoulement advies te geven door de CGVS beperkt tot de Conventie van Genève in de mate dat deze is toegepast in de artikels 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en gezien het gegeven dat dit geen onderzoek is van en dus ook geen advies is over alle aspecten van het non-refoulement principe van artikel 33 van de Conventie van Genève, dient dit onderzoek over non-refoulement door verwerende partij zelf te geschieden en kan de beslissing over dit aspect in de bestreden beslissing niet beperkt worden tot wat de CGVS daarover adviseert. De bestreden beslissing beperkt het non-refoulement echter wel tot het advies van de CGVS zodat artikel 52/4 formeel geschonden is.

Vierde onderdeel,

Ondergeschikt aan de toepassing van de Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen erkenning vluchtelingen, wordt met betrekking tot het begrip „gevaar voor de openbare orde“ gewezen op het feit dat de beslissing dit begrip zoals opgenomen in de terugkeerrichtlijn, schendt.

De beslissing schendt het begrip openbare orde zoals dit kan toegepast worden op basis van artikel 7 vierde lid van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

In het arrest van 11 juni 2015 van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 wordt duidelijk omschreven welke voorwaarden dienen vervuld te zijn om het begrip „gevaar voor de openbare orde“ te kunnen toepassen in het kader van de terugkeerrichtlijn.

(54) Gelet op het voorgaande dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 7, lid 4 van richtlijn 2008/115 in die zin moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen in de zin van die bepaling, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker op dit ogenblik voor geen enkel strafbaar feit is veroordeeld, noch in Turkije noch in België; verzoeker is enkel verdacht van feiten. Volgens vermeld arrest volstaat deze toestand niet om het begrip „gevaar openbare orde“ te weerhouden.

(55) en (60)

In deze overwegingen wordt gesteld dat wanneer er sprake is van een effectieve veroordeling, om te kunnen spreken van een „gevaar voor de openbare orde“ rekening moet gehouden worden met de aard en ernst van de veroordeling en het tijdsverloop sinds dat het feit gepleegd werd (55), en er sprake moet zijn van een „werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast“ (60).

In casu is er geen veroordeling; in de bestreden beslissing wordt verder op geen enkele wijze rekening gehouden met de hierboven aangeduide criteria.

Ook om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

Vijfde onderdeel,

De overweging in de bestreden beslissing in verband met het gezinsleven van verzoeker is feitelijk onjuist en voldoet in geen enkel opzicht aan de proportionaliteitsafweging die vereist is door artikel 8 EVRM.

De feitelijke gegevens over het gezinsleven zijn onjuist.

Verzoeker heeft voordat hij in Turkije werd gevangengehouden en onmiddellijk na zijn vrijlating een volkomen normaal gezinsleven gehad waaruit vier kinderen zijn geboren. Het is flagrant te moeten vaststellen dat hier enige betwisting over bestaat. Het is relatief cynisch om te moeten lezen dat er lange periodes zijn geweest dat er geen gezinsleven zou geweest zijn. Verzoeker heeft inderdaad negen jaar

in de gevangenis gezeten in Turkije, wat op vlak van gezinsleven niet tegen hem kan gebruikt worden. Bovendien wordt totaal voorbijgegaan aan het feit dat zijn echtgenote en kinderen hem regelmatig in de gevangenis kwamen bezoeken, zoals overigens ook nu in de gevangenis te Antwerpen.

Verzoeker is inderdaad in januari 2011 naar Nederland gevlucht en zijn familie is in oktober 2012 naar België gevlucht. Intussen bleven zij met mekaar in contact. Deze scheiding was noodgedwongen door het gevaar dat verzoeker in Turkije liep.

Dat er gezinsleven is wordt ten overvloede bevestigd dat verzoeker eens zijn familie in België als vluchteling erkend werd kort erna naar België is gekomen en hier een gezinshereniging heeft gevraagd.

De bestreden beslissing maakt verder geen enkele concrete proportionaliteitsafweging tussen het belang van verzoeker op gezinsleven en het belang van de Belgische staat om hier een einde aan te maken. De overwegingen in de beslissing zijn louter theoretisch met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM maar zonder enige concrete proportionaliteitstoetsing. De beslissing steunt enkel op de beweerde schending van de openbare orde zonder concrete afweging in het kader van artikel 8 EVRM. Het is overigens in dat kader een totaal fout motief te stellen dat er „derhalve niet blijkt dat er enige positieve verplichting is om betrokkene op het grondgebied te gedogen“. Daar gaat het niet om; het gaat er om dat de Belgische staat hier enkel toe kan beslissen op basis van een proportionaliteitsafweging.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 231.356 van 27 mei 2015 van de Raad van State, waarin de noodzaak van de “fair balance-toets” in het kader van artikel 8 EVRM op basis van concrete elementen wordt bevestigd:

„De vaststelling in het bestreden arrest dat verzoekers kinderen “momenteel slechts gemachtigd zijn tot een tijdelijk verblijf in België, maandelijks verlengbaar, en niet tot een definitief verblijf”, volstaat op zichzelf inderdaad niet als belangenafweging aan de hand van de “fair-balance”-toets. Er moet immers een belangenafweging gebeuren aan de hand van de voorhanden zijnde concrete elementen, te dezen de door verzoeker uitdrukkelijk in het verzoekschrift tot nietigverklaring voorgehouden onmogelijkheid voor zijn echtgenote en zijn vierjarig kind om het gezinsleven elders, met name in Algerije, uit te oefenen en dit om medische redenen, meer bepaald omdat zij er “geen beroep kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandeling”. Deze belangenafweging dient ook te gebeuren wanneer er nog geen of geen verblijfsrecht meer is.” Er is bijgevolg ook een schending van artikel 8 EVRM, in samenlezing met een schending van de motiveringsverplichting.

Dit arrest is in casu terzake. Ook voor de echtgenote van verzoeker en zijn kinderen is het onmogelijk het gezinsleven elders, met name in Turkije, uit te oefenen om redenen van artikel 3 EVRM, met name het gegeven dat de echtgenote van verzoeker (en de kinderen) in België erkend zijn als politieke vluchteling. Er is op dit punt geen enkele overweging, laat staan een „fair-balance”-toets in de bestreden beslissing.

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van het effectiviteits- en het gelijkwaardigheidsbeginsel. In zoverre deze beginselen daadwerkelijk zouden bestaan, dient te worden vastgesteld dat verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de thans bestreden beslissing deze beginselen zou schenden. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schendingen van de artikelen 5, 6.1 en 6.2 van het EVRM. Verzoeker blijft immers in gebreke om uiteen te zetten op welke wijze deze verdragsbepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52/4, eerste lid, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Indien ten aanzien van een vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de Minister, naar gelang van het geval, hem de toegang tot het grondgebied weigeren of besluiten dat hij er niet of niet meer mag verblijven of er zich niet mag vestigen in die hoedanigheid.

(...)”

3.5. De staatssecretaris stelde vast *“dat betrokkene (...) onder aanhoudingsmandaat staat voor zware feiten van openbare orde”* waardoor hij op grond van het hierboven vermelde artikel van de vreemdelingenwet een beslissing trof tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De staatssecretaris concludeerde dat *“niet blijkt dat er enige positieve verplichting zou zijn om betrokkene op het grondgebied te gedogen”*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van een onjuiste feitenvinding of dat hij kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van deze elementen een beslissing te nemen tot weigering van verblijf.

3.6. Waar verzoeker in het eerste onderdeel van zijn eerste middel beweert dat op zijn geval de Gezinsherenigingsrichtlijn van toepassing zou zijn, kan hij geenszins worden bijgetreden. Los van de vraag of een Europese richtlijn verticale rechtstreekse werking heeft, is de bestreden beslissing een rechtstreeks gevolg van de tweede asielaanvraag die verzoeker op 16 februari 2015 vanuit de gevangenis van Antwerpen heeft ingediend (zie punt 1.10.) en niet van de aanvraag om een toelating tot verblijf die hij, bijna twee jaar eerder, op 17 juni 2013 had ingediend (zie punt 1.4.). De bestreden beslissing heeft bijgevolg geen uitstaans met de Unierechtelijke bepalingen inzake gezinshereniging, noch met de omzetting daarvan in de Belgische rechtsorde. Bijgevolg worden de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn en de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet niet dienstig ingeroepen.

3.7. Het door verzoeker geschonden geachte hoorrecht, vervat in artikel 41 van het Handvest, bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

*het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(...)”*

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§30 en 34). De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet zou zijn gehoord. Uit het administratief dossier blijkt immers dat hij op 19 februari 2015 met bijstand van een tolk Turks in de gevangenis van Antwerpen werd gehoord naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag van 16 februari 2015. Uit de *“verklaring meervoudige aanvraag”*, die werd opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker werd gehoord over de elementen die aanleiding gaven tot zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker kan zich bijgevolg niet dienstig baseren op de arresten van de Raad, waarin een schending van het hoorrecht werd aanvaard en die hij in zijn middelonderdeel *in extenso* citeert.

3.8. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet in de mogelijkheid zou zijn geweest zijn voorhechtenis en het verloop van zijn strafvervolgung in Turkije, zijn asielprocedure in Nederland, de stand van zaken van zijn uitleveringszaak voor de Belgische onderzoeksgerechten en zijn gezinssituatie uiteen te zetten tijdens zijn gehoor op 19 februari 2015.

3.9. Waar verzoeker oppert dat de toepassing van artikel 52/4 van de vreemdelingenwet tot gevolg zou hebben dat de uitleveringsprocedure zou worden omzeild, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad wijst erop dat de beslissing tot weigering van verblijf niet gelijkstaat met een gedwongen terugleiding van verzoeker naar zijn land van herkomst. Er is geen enkele aanwijzing dat de staatssecretaris zou overgaan tot een gedwongen terugleiding van verzoeker zonder rekening te houden met de procedurele garanties die in het kader van de uitleveringsprocedure zouden bestaan.

3.10. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij beweert dat artikel 52/4 van de vreemdelingenwet ertoe leidt dat hij niet wordt toegelaten tot de asielprocedure. Dit wetsartikel biedt de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel de mogelijkheid om aan een asielzoeker het recht op toegang

of verblijf op het grondgebied te ontnemen, waarbij rekening wordt gehouden met het verzoek om internationale bescherming. De staatssecretaris dient op grond van artikel 52/4, tweede lid, van de vreemdelingenwet immers het advies in te winnen van de commissaris-generaal over de asielaanvraag en de verwijderingsmaatregelen die ten aanzien van hem zijn genomen, met de vraag of deze in overeenstemming zijn met het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, heeft de staatssecretaris geen beslissing genomen over de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, maar werd in het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een uitsluiting op grond van artikel 55/2, *juncto* artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en op grond van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet gerechtvaardigd geacht. Anderzijds werd in dit advies geconcludeerd dat *“niet gesteld (kan) worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de heer E.(...) in geval van, terugleiding naar Turkije het reëel risico loopt blootgesteld te worden aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”*.

3.11. Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel eveneens op het refolementverbod dat is opgenomen in de (oude) Kwalificatierichtlijn en beweert dat geen rekening werd gehouden met de nuancerings uit artikel 21.2 van deze richtlijn. De Raad stelt vast dat dit artikel van de (oude) Kwalificatierichtlijn ondertussen werd vervangen door artikel 21.2 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Verzoeker gaat er voorts aan voorbij dat hij, gelet op voormeld advies van de commissaris-generaal van 24 april 2015 onmogelijk beschouwd kan worden als een *“al dan niet formeel erkende vluchteling”*, zoals bedoeld in deze bepaling. Uit het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2015 blijkt immers dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker gerechtvaardigd is. De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing waarin bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitzetting of terugleiding inhoudt, zodat de criteria betreffende de *“veiligheid voor de lidstaat”* en het *“definitief veroordeeld”* zijn voor *“een bijzonder ernstig misdrijf”* in casu niet van toepassing zijn. Verzoeker beweert tenslotte dat artikel 52/4 van de vreemdelingenwet niet richtlijnconform zou zijn, maar hij blijft volstrekt in gebreke concreet aan te duiden waaruit dit zou blijken.

3.12. Verzoeker levert in een derde middel onderdeel kritiek op de toepassing van artikel 52/4 van de vreemdelingenwet omdat er volgens verzoeker geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde. De Raad merkt op dat de staatssecretaris uit de elementen dat verzoeker *“op 07.08.2013 werd aangehouden door de onderzoeksrechter te Antwerpen op basis van een Turks bevel tot aanhouding bij verstek van 20.09.2011; dat in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 24.02.2014 de uitvoerbaarverklaring van dit Turks bevel tot aanhouding bij verstek van 20.09.2011 werd bevolen, in zoverre het de feiten viseert die naar Belgisch recht kunnen omschreven worden als mededaderschap aan moord te Diyarbakir, tussen 31.12.1996 en 01.01.1998 van 5 personen”* afleidt dat er *“ten aanzien van (...) (hem) ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Er wordt bij de beslissing tot weigering van verblijf ook een afweging gemaakt met het gezinsleven van verzoeker, waarbij wordt gesteld dat *“niet blijkt dat er enige positieve verplichting zou zijn om betrokkene op het grondgebied te gedogen”*. Het betoog van verzoeker geeft blijk van een andere beoordeling ter zake dan de verwerende partij, maar er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de staatssecretaris, bij de beoordeling van de vraag of er in hoofde van verzoeker ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid tot een conclusie is gekomen die de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid te buiten zou gaan.

3.13. Tevens poneert verzoeker dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden omdat het advies van de commissaris-generaal niet integraal werd weergegeven in de beslissing en dat dit advies hem niet ter kennis werd gebracht. De Raad merkt in de eerste plaats op dat er geen enkele wettelijke bepaling is die uitdrukkelijk voorschrijft dat het advies, bedoeld in artikel 52/4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, aan de betrokkene ter kennis dient te worden gebracht. Daarnaast stipt de Raad aan dat er hierdoor evenmin sprake is van een schending van de motiveringsplicht. De beslissing tot weigering van verblijf heeft immers eigen motieven die apart in de beslissing worden vermeld onder de titel *“REDEN VAN DE BESLISSING”* en die grotendeels los staan van het advies van de commissaris-generaal. Het advies heeft enkel betrekking op de asielaanvraag en de conformiteit van de verwijderingsmaatregel met het

Vluchtelingenverdrag en de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Gelet op deze vaststellingen kan de bestreden beslissing onmogelijk worden opgevat als een loutere verwijzing naar het advies, zoals verzoeker beweert, waarbij de inhoud van het advies inderdaad integraal aan de rechtzoekende ter kennis dient te worden gebracht. In die zin kan het advies van de commissaris-generaal onmogelijk worden vergeleken met het advies van de ambtenaar-geneesheer in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aangezien de bestreden beslissing zelf de motieven voor de weigering van verblijf bevat, moest het advies van de commissaris-generaal niet samen met het bestreden besluit aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht om te voldoen aan de motiveringswet (cf. RvS 3 december 2009, nr. 198.443). De materiële noch de formele motiveringsplicht houden in dat het bestuur zijn beslissingen slechts mag steunen op feiten of documenten die vooraf aan de betrokkene zijn ter kennis gebracht (cf. RvS 24 maart 2005, nr. 142.587). Zoals hieronder zal blijken, werd de bevelscomponent van de bestreden beslissing vernietigd, zodat verzoeker voor het overige het vereiste belang ontbeert bij zijn kritiek op het onderzoek inzake refoulement (zie punt 3.23. – 3.27.).

3.14. Waar verzoeker beweert bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen reactie te hebben gekregen op zijn verzoek tot inzage en het bekomen van afschriften van de stukken uit zijn dossier, merkt de Raad op dat in artikel 8 van de wet betreffende de openbaarheid van het bestuur van 11 april 1994 specifieke rechtsmiddelen zijn opgenomen die in geval van problemen in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur kunnen worden aangewend. De Raad is op grond van artikel 39/1 van de vreemdelingenwet niet bevoegd om zich over dit geschil, dat geen verband houdt met de toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uit te spreken.

3.15. In een vierde middelonderdeel gaat verzoeker in op artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande, hetgeen betrekking heeft op de bevelscomponent van de bestreden beslissing, waarvoor naar de bespreking van het derde middel dient te worden verwezen.

3.16. Wat het betoog van verzoeker betreft in zijn vijfde middelonderdeel aangaande de schending van zijn recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt in de beslissing wel degelijk een afweging gemaakt omdat enerzijds gewezen wordt op het feit dat verzoekers echtgenote *“erkend is als vluchteling sinds 09.11.2012”*, maar dat er anderzijds wordt aangestipt *“dat betrokkene zelf sinds januari 2011 in Nederland verbleef; dat hij in juni 2013 illegaal naar België kwam; dat er bijgevolg lange periodes zijn waarin betrokkene niet samenleefde met zijn gezin; dat betrokkene op 17.06.2013 een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, die op 04.12.2014 werd geweigerd en betekend op 09.12.2014”* en dat tenslotte wordt gesteld, *“zoals hierboven al vermeld onder aanhoudingsmandaat staat voor zware feiten van openbare orde”*. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij oppert dat er geen enkele overweging, laat staan een ‘fair-balance’-toets zou zijn in de bestreden beslissing.

3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 1 en 33 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 41 van het Handvest en evenmin van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Er werd geen schending aangetoond van de Gezinsherenigings- of Kwalificatierichtlijn of van de artikelen 10, 12bis, artikel 52/4, eerste en tweede lid, artikel 55/2, artikel 55/4 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk en voor zover de erin opgeworpen schendingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

3.18. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de artikelen 23 en 39, §1, van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de (oude) Procedurerichtlijn). Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Er bestaat in hoofde van verzoeker als asielzoeker een risico op schending van artikel 3 EVRM, in geval van terugkeer naar Turkije.

Hij stelt dat hij in Turkije dient te vrezen voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij werd er reeds gefolterd toen hij in de gevangenis verbleef.

Het rechtsmiddel waarvan een persoon die zich beroept op artikel 3 EVRM beroep moet kunnen doen moet om effectief te zijn beantwoorden aan de bepalingen van artikel 13 EVRM. Een controle die „attentif“, „complet“ en „rigoureux“ dient verzekerd te worden (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. c. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje c. België, §§ 105 en 107).

Artikel 13 EVRM stelt:

“Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijk rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest bepaalt het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

In het arrest 1/2014 van het Grondwettelijk Hof van 16.1.2014 wordt in punt B.8.6. met betrekking tot de procedure schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zaken die vallen onder artikel 39/2, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat deze procedure niet kan aanzien worden als een doeltreffende voorziening in de zin van artikel 13 EVRM.

In het zelfde arrest wordt onder de punten B.9.1 – B.12 gesteld dat voor asielzoekers die uit een zogenaamd veilig land komen de annulatieprocedure niet als een doeltreffende voorziening kan aanzien worden en gesteld dat zij, zoals alle asielaanvragers, over een procedure bij volle rechtsmacht dienen te beschikken.

In hetzelfde arrest wordt onder punt B.10.5 gesteld:

“Het recht op daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4. behoort tot de “basisbeginselen” en de “fundamentele waarborgen” die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld:

“Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde, of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten.” (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

Deze aspecten uit het arrest van het Grondwettelijk Hof (UDN is geen doeltreffende voorziening, annulatieprocedure is geen doeltreffende voorziening, elke beslissing die een asielverzoek afwijst) zijn in casu van toepassing.

Deze aspecten geformuleerd in het vermelde arrest van het Grondwettelijk Hof zijn in casu bij een parallelle interpretatie van toepassing.

Hoewel het arrest van het Grondwettelijk Hof oordeelde in het kader van de beoordeling van een „veilig land“, dient aanvaard te worden dat ook in casu waar het eveneens gaat om toepassing van artikel 39/2, § 1 alinea 3 van de Vreemdelingenwet het gebrek aan doeltreffende voorziening dient aanvaard te worden wanneer verzoeker gewoonweg van de asielprocedure wordt uitgesloten door de hier bestreden beslissing.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof verwijst om tot haar beslissing te komen naar de richtlijn 2005/85/EG en inzonderheid artikel 23 en 39, paragraaf 1. Hierin wordt gesteld dat een asielaanvrager die uit één van de landen komt gedefinieerd in artikel 23 een daadwerkelijk rechtsmiddel moet hebben conform artikel 39. Onder artikel 23 vallen niet alleen asielzoeker uit de zogenaamde veilige landen, maar ook asielzoekers die een tweede asielaanvraag doen.

Artikel 23 richtlijn 2005/85/EG:

Behandelingsprocedure

1. De lidstaten behandelen asielverzoeken in een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat een dergelijke procedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling. De lidstaten zorgen ervoor dat, indien er binnen zes maanden geen besluit kan worden genomen, de asielzoeker:

a) in kennis wordt gesteld van het uitstel, of

b) op zijn verzoek informatie ontvangt over het tijdsbestek waarbinnen het besluit over zijn verzoek te verwachten valt. Die informatie vormt voor de lidstaat geen verplichting ten aanzien van de betrokken asielzoeker om binnen dat tijdsbestek een besluit te nemen.

3. De lidstaten kunnen voorrang verlenen aan de behandeling van ieder geval, dan wel deze behandeling versnellen overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II, ook in gevallen waarin het asielverzoek waarschijnlijk gegrond is of de asielzoeker bijzondere behoeften heeft.

4. De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien:

m) de asielzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde van de lidstaat; ...

Artikel 39 Richtlijn 2005/85/EG:

Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven...

2. De lidstaten stellen termijnen en andere vereiste voorschriften vast opdat de asielzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 kan uitoefenen.

3. De lidstaten stellen in voorkomend geval voorschriften overeenkomstig hun internationale verplichtingen vast betreffende:

a) de vraag, of het rechtsmiddel overeenkomstig lid 1 tot gevolg moet hebben dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven, en

b) de mogelijkheid van een rechtsmiddel of beschermende maatregelen wanneer het rechtsmiddel overeenkomstig lid 1 niet het gevolg heeft dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven. De lidstaten kunnen ook voorzien in een rechtsmiddel van rechtswege, en

c) de redenen om een beslissing krachtens artikel 25, lid 2, onder c), te betwisten overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, onder b) en c), bepaalde methode.

Uit de vermelde artikels van de Richtlijn en het arrest van het Grondwettelijk Hof kan enkel afgeleid worden dat asielzoekers die een gevaar vormen voor de nationale veiligheid of de openbare orde van de lidstaat hun recht behouden op een behandelingsprocedure van de asielaanvraag, eventueel versneld.

De procedure zelf dient een daadwerkelijk rechtsmiddel in te houden.

De beslissing ontzegt aan verzoeker de behandeling van zijn asielverzoek om redenen van openbare orde. Dit is in strijd met de Richtlijn.

Verder moet worden vastgesteld dat tegen de hier bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten die een beslissing ten gronde over de asielaanvraag uitsluit geen adequaat rechtsmiddel is voorzien in de Belgische vreemdelingenwet."

3.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 (en 13) van het EVRM, die verzoeker koppelt aan een terugkeer naar Turkije, en dus aan de bevelscomponent van de bestreden beslissing, kan in hoofddorde worden verwezen naar de bespreking van het derde middel. De informatie die door verzoeker werd aangebracht en uitvoerig werd besproken in de door de partijen aangeleverde pleitnota's (zie punt 2.1. - 2.2.) dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Deze gegevens lijken van cruciaal belang indien de verwijderingsmaatregel van 22 juni 2015 thans ten uitvoer zou worden gelegd, maar dienen thans niet verder inhoudelijk te worden onderzocht, gelet op de vernietiging van de bevelscomponent, naar aanleiding van de bespreking van het derde middel.

3.20. Artikel 47 van het Handvest is enkel van toepassing is op rechterlijke instanties en niet op zuiver administratieve beslissingsprocedures (RvS 27 november 2014, nr. 229.389). De beslissing van de staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is het resultaat van een louter bestuurlijke procedure. Bovendien kan deze beslissing niet worden gelijkgesteld met een beslissing van de commissaris-generaal ten aanzien van een asielzoeker uit een veilig land van herkomst, zoals bedoeld in het arrest van het Grondwettelijk Hof, dat verzoeker in zijn middel citeert. Uit dit arrest, waarin ook de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid aan bod komt, kan dus niet worden besloten dat verzoeker in het kader van onderhavige procedure tot gewone schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel zou beschikken. Uit het loutere feit dat de asielaanvraag zelf niet wordt beoordeeld en dat het geen procedure in volle rechtsmacht is, kan niet worden besloten dat verzoeker niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel zou beschikken.

3.21. Waar verzoeker zich beroept op de bepalingen van de (oude) Procedurerichtlijn, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat hij niet aantoonde dat hieraan verticale rechtstreekse werking kan worden toegeschreven. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich op dienstige wijze kan beroepen op artikel 23 van deze richtlijn omdat hij niet aantoonde dat hij behoort tot de daarin vermelde categorieën. Verzoeker kan overigens niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de beslissing hem de behandeling van zijn asielverzoek om redenen van openbare orde zou ontzeggen. De bestreden beslissing is immers een beslissing tot weigering van verblijf. Tenslotte merkt de Raad op dat de

bewering van verzoeker, dat hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 39 van de Procedurerichtlijn, in wezen wetskritiek uitmaakt, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

3.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 47 van het Handvest of van de ingeroepen bepalingen van de Procedurerichtlijn.

Het tweede middel, voor zover het thans dient te worden onderzocht, is ongegrond.

3.23. In een derde middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“Eerste onderdeel,

Het bevel bevat geen termijn binnen dewelke verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Artikel 7 vreemdelingenwet bepaalt dat in alle gevallen een termijn dient bepaald te worden.

Artikel 74/14 vreemdelingenwet dat de modaliteiten van de termijn regelt voorziet evenmin dat geen termijn kan worden opgelegd.

Artikel 7 en 74/11 zijn bijgevolg geschonden.”

3.24. Artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.25. De Raad stelt vast dat de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet voorschrijven dat in elk bevel een termijn dient te worden bepaald die in beginsel 30 dagen bedraagt waarbinnen de vreemdeling het grondgebied dient te verlaten. In artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet worden de gevallen opgesomd waarin kan worden afgeweken van de termijn van 30 dagen en een beperktere of zelfs geen termijn kan worden opgelegd. In de bestreden beslissing is er nergens sprake van een termijn om het grondgebied te verlaten of van de afwezigheid van dergelijke termijn. Verzoeker lijkt dus te kunnen worden bijgetreden waar hij stelt dat het voorschrift uit de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet bij de bevelscomponent van de bestreden beslissing werd miskend.

3.26. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende betreffende de termijn bij het bevel om het grondgebied te verlaten:

“(…)

In antwoord op het eerste onderdeel van het derde middel van verzoekende partij, dient verweerder op te merken dat er geen termijn werd bepaald gezien verzoekende partij werd vastgehouden voor uitlevering aan Turkije.

Het is geenszins kennelijk onredelijk om - gelet op het feit dat verzoekende partij werd vastgehouden met het oog op uitlevering - ervan uit te gaan dat er geen termijn dient te worden opgelegd.

“(…)”

3.27. De Raad stelt vast dat de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet geen uitzondering voorzien. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij te kennen dat er geen termijn werd bepaald, hetgeen in strijd is met de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Daarbij komt dat door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen gegeven *a posteriori*-verklaring niet overeenstemt met het bepaalde in artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Indien de beslissing zou moeten worden gelezen alsof er op grond van artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet wordt afgeweken van de termijn van 30 dagen en geen enkele termijn zou zijn voorzien, dan dient één van de zes gevallen uit deze paragraaf voorhanden te zijn. In haar nota met opmerkingen stipt de verwerende partij aan dat verzoeker werd vastgehouden met het oog op uitlevering, wat niet voorzien is als een geval waarin kan worden afgeweken van de termijn uit artikel 74/14, §1, van de vreemdelingenwet.

3.28. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat geen termijnbepaling waardoor de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet werden miskend.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

Het is bijgevolg niet noodzakelijk de overige onderdelen van het derde middel, noch de andere middelen, in zoverre deze gericht zijn tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, nader te onderzoeken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, voor zover ze betrekking heeft op de beslissing van de staatssecretaris van 22 juni 2015 tot weigering van verblijf, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, voor zover ze betrekking heeft op de beslissing van de staatssecretaris van 22 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover ze betrekking hebben op de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2015 tot weigering van verblijf.

Artikel 2

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing, gericht tegen het bij artikel 2 vernietigde bevel om het grondgebied te verlaten, is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN